

ALBINA

REVISTA SAPTĂMINALĂ A AȘEZĂMINTELOR CULTURALE

Anul 62 • Seria II • Nr. 638 • Miercuri 16 martie 1960 • 8 pagini — 15 bani.

Vizita tovarășului Gh. Gheorghiu-Dej la Cluj

În zilele de 11-14 martie a.c. tovarășul Gh. Gheorghiu-Dej, sosit la Cluj pentru a participa la lucrările Conferinței regionale de partid împreună cu tovarășii N. Ceaușescu și L. Răutu, a vizitat întreprinderi industriale, șantiere de construcții, instituții de cultură din Cluj, Turda și Cimpia Turzii.

Ei au fost însoțiți de tov. V. Vaida, prim-secretar al Comitetului regional P.M.R. Cluj, și de alți membri ai Biroului comitetului regional de partid.

În dimineața zilei de 11 martie oaspeții au vizitat întreprinderile „Herbák Ianoș”, „Unirea” și „Tehnofrig”, unde s-au interesat de procesul de producție, de munca organizațiilor de

partid și a conducerilor tehnico-administrative și s-au întreținut cu numeroși muncitori, tehnicieni și ingineri.

Seara, ei au asistat la un spectacol de gală dat în cinstea participanților la Conferința regională de partid.

În ziua de 14 martie, după încheierea lucrărilor Conferinței de partid, au fost vizitate șantierul de locuințe de pe strada Horia, șantierul Casei Studențești și al Complexului sportiv. La Universitatea „Babeș-Bolyai” oaspeții au avut convorbiri cu cadrele didactice privind activitatea acestei instituții de învățământ superior și au vizitat laboratoarele și căminele universității. Studenții le-au făcut

o primire plină de entuziasm și bucurie.

O mare mulțime de oameni ai muncii din Cluj s-a adunat să-l salute pe tov. Gh. Gheorghiu-Dej, făcând o puternică manifestație de simpatie partidului și Comitetului Central.

În aceeași zi a avut loc o întâlnire prietenească cu un grup de oameni de știință și cultură din orașul Cluj.

Apoi au fost vizitate Uzinele Chimice din Turda și Uzinele Industria Sirmei din Cimpia Turzii.

La întreprinderile vizitate, pe străzile orașului Turda și la plecarea din gara Cimpia Turzii, oamenii muncii au salutată cu căldură pe tov. Gh. Gheorghiu-Dej.

De vorbă cu clujeni

Muncitorii uzinelor „Herbák Ianoș”, salutând, la plecare, pe conducătorii de partid.

Dezarmarea generală și totală — cea mai arzătoare problemă a zilelor noastre

Acum zece ani un apel răsună în lumea întreagă. Oameni de toate culorile, de toate rasele și de toate convingerile purtau acest apel din poartă-n poartă, din casă-n casă și semnăturile se aliniau pe el cu milioanele.

Apelul de la Stockholm, apelul păcii! Așa a intrat în conștiința oamenilor acest document în care este înscrisă năzuința de pace a omenirii din zilele noastre.

Și astăzi, după zece ani, cât de actual, de vibrant sună cuvintele apelului: „Cerem interzicerea necondiționată a armei atomice ca armă de agresiune și exterminare în masă a oamenilor și stabilirea unui strict control internațional asupra aplicării acestei hotărâri.

Vom considera criminal de război acel guvern care va folosi primul arma atomică împotriva vreunei țări.

Chemăm pe toți oamenii de bună credință din întreaga lume să semneze acest apel”.

Și oamenii de bună credință de pretutindeni l-au semnat exprimându-și astfel hotărârea nestrămutată de a asigura pacea în lume.

Au trecut zece ani de atunci. Numărul și forța partizanilor păcii a crescut an de an, ca un șuvoi puternic, dătător de viață. Cuvintele regretatului Frédéric Joliot-Curie, care la cea de a III-a sesiune a Comitetului Permanent al Congresului Mondial al Partizanilor Păcii (16 martie 1950) a făcut propunerea de a se lansa apelul pentru interzicerea armei atomice, sunau atunci ca un legământ: „Noi, partizanii păcii, vom continua munca noastră de propagare a adevărului, vom face apel la rațiune și acțiune, fără a neglija nici un factor prielnic și fără a da înapoi”. Acest legământ este împlinit cu sfințenie de partizanii păcii de pretutindeni, care în zilele noastre au devenit o forță uriașă.

Problema cea mai arzătoare, astăzi este aceea a dezarmării generale și totale. De aceasta depinde dacă omenirea va scăpa definitiv de teama unui nou război sau va duce o existență „pe marginea prăpastiei”, dacă va fi război sau pace. Înarmările în lumea întreagă înghit anual 100 miliarde dolari. Cu banii aceștia s-ar putea ridica în fiecare an câteva orașe ca Moscova și New-York.

Acum aproape 6 luni, N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., a făcut în fața celei de a XIV-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U. istorica propunere cu privire la dezarmarea generală și totală. Ideea dezarmării generale a fost aprobată în unanimitate de către toți cei 82 membri ai O.N.U., ea a fost consemnată în documente de mare însemnătate, cum sint comunicatul comun publicat la Washington după convorbirile sovieto-americane de la Camp-David, sau comunicatul sovieto-italian, semnat cu ocazia vizitei președintelui Italiei, G. Gronchi, în U.R.S.S. Ideea dezarmării câștigă teren pe zi ce trece, de ea își leagă speranțele milioane și milioane de oameni cinstiți din lumea întreagă. Acum, atenția lor se îndreaptă spre Geneva. Acolo au început, în ziua de 15 martie, lucrările Comitetului celor zece state pentru dezarmare. Așa cum se arată în mesajul de salut adresat de N. S. Hrușciov, „Comitetul celor zece are o sarcină de cea mai mare importanță și răspundere de a elabora în cel mai scurt timp măsuri practice pentru împlinirea dezarmării generale și totale, traducând astfel în viață recomandările celei de a 14-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., aprobate în unanimitate de toți membrii Organizației Națiunilor Unite. În zilele noastre, în care au fost create arme cu o forță distructivă îngrozitoare — bombe atomice și cu hidrogen, rachetele intercontinentale — problema dezarmării a devenit principala și cea mai arzătoare problemă a contemporaneității... Dezarmarea generală și totală este mijlocul cel mai sigur de a elimina pentru totdeauna războaiele din viața societății umane”.

La colțul roșu al G.A.C. din comuna Bascov, regiunea Pitești, un grup de colectiviști citește broșura „Solu și fertilitatea lui”.

BRIGADA *indeamnă* la CITIT

Il cunoașteți pe Ion ?

Noi l-am întâlnit într-o comună de prin părțile Craiovei. Comunei îi zice Leu, iar locuitorilor ei le-a mers vestea că sînt oameni vrednici și înmoși la muncă. Așa e și Ion al nostru: harnic și bun gospodar. Numai că are o meteahnă. A mărturisit-o el însuși pe scenă, la căminul cultural :

**Frunză verde, ca năutul,
Eu sînt Ion, nehotărîtul...
Mă gîndesc, mă chibzuiesc,
Însă nu mă lămuresc,
Flîndcă asta-i boala mea :
Nu zic „Nu” ; nu zic nici „Da” !**

Și, mai departe, le-a arătat Ion celor ce se adunaseră la cămin că, din pricina metehnei lui, stă în loc și nu se hotărăște să facă cerere de intrare în gospodăria colectivă. Vorba lui : se gîndește, se chibzuiește, însă nu se lămurește. Ce e drept, gîndul cel bun îl indeamnă cîteodată să se alăture oamenilor care au pornit să-și muncească laolaltă pămîntul. A citit și în cărți ce drumul gospodăriei colective duce spre belșug. Și nu o dată s-a așezat la masă să-și scrie cererea. Dar cînd s-o iscălească, gîndul cel rău îl trăgea de mîncă și îi șoptea la ureche : „Mai stai, mai gîndește-te... Nu te grăbi”. Și acum, tot așa : parcă s-ar înscrie, parcă nu...

Și cum stă Ion în cumpănă, iată că mai vine un țaran în fața cortinei. E slab, tras la față, iar cojocul lui e numai petice.

— Mă cunoști, Ioane ?

Ion îl privește bine și, parcă, parcă l-ar recunoaște. Dar nu știe de unde. Pînă la urmă, celălalt îl lămurește :

— Doar ai citit despre mine în cartea pe care ai împrumutat-o de la bibliotecă. Eu sînt Ion din nuvela „Socoteala” de Alexandru Vlahuță.

— Că bine zici, măi Ioane — se bucură omul nostru. — Cum să nu te cunosc ? Te știu om de treabă și te rog să-mi vii în ajutor cu un sfat. Ce spui ? Să intru, sau să nu intru în gospodăria colectivă ?

Eroul nuvelei lui Vlahuță nu auzise, pe vremea lui, despre gospodăriile colective. Așa că nu prea știe ce sfat să-i dea. Tot ce poate să facă pentru el, este să-i reamintească viața grea pe care o ducea în trecut. Și uite așa, din vorbă în vorbă, îi povesteste din nou întâmplarea cu „socoteala” pe care i-a făcut-o boierul. Pe nesimțite, cortina se dă în lături și în fața spectatorilor prinde să se depene firul povestirii lui Vlahuță. După ce cortina a căzut peste ultima replică a boierului, Ion are prilejul să se întâlnească cu un alt personaj din literatura noastră. Și pe acesta, tot Ion îl cheamă : Ion din schița „Arendașul romin” de Ion Luca Caragiale. El îi povestește omului nostru despre „dreptatea” pe care i-a făcut-o subprefectul atunci cînd a îndrăznit să se plîngă împotriva arendașului. Rînd pe rînd se perindă prin fața lui Ion și a spectatorilor, și alți eroi din cărți, de astădată mai apropiați vremurilor noastre. Mîtreă Cocor, personajul principal din romanul lui Mihail Sadoveanu, Darie din romanul „Desculț” de Zaharia Stancu și Ilie Barbu din nuvela lui Marin Preda „Desfășurarea”, povestesc întâmplări din viața lor, dînd în felul acesta prilej membrilor brigăzii artistice de agitație să interpreteze fragmente dramatizate

din aceste cărți. Eroii cărților îl îndeamnă pe Ion să dea ascultare gîndului lui bun și să se înscrie cît mai degrabă în gospodăria colectivă. Și pînă la urmă, Ion „nehotărîtul” le va urma sfatul.

Programul brigăzii artistice de agitație din comuna Leu, raionul Craiova, a luat sfîrșit. Aplauzele spectatorilor parcă nu mai vor să cîntească. Il întâlnim în culise pe bibliotecarul Dinu Stancu. Îi citim pe chip mulțumirea omului care își dă seama că inițiativa lui a dat roade bune.

— Una din preocupările de căpetenie ale intelectualilor care lucrează în cadrul bibliotecii comunale — ne spune dînsul — este aceea de a folosi metode noi de prezentare cît mai atrăgătoare a celor mai valoroase opere literare. În ultima vreme ne-am gîndit să colaborăm cu colectivul de creație al brigăzii artistice de agitație, pentru întocmirea unui program, în cadrul căruia să trecem în revistă cîteva din lucrările scriitorilor noștri, care oglindesc aspecte ale vieții din trecut și de acum a locuitorilor satelor. Succesul nostru de astăzi ne dovedește că ne aflăm pe drumul cel bun. Intenționăm ca și de acum înainte să preqătim noi programe de brigadă, legate de diferite aspecte ale muncii cu cartea.

Programe de brigadă, care să aducă pe scenă aspecte ale muncii de rîspindire a cărții în rîndul țaranilor muncitori, iată o idee care face cinste colectivului de muncă al bibliotecii comunale din Leu.

TRAIAN LALESCU

Ion Putneanu, muncitor, Petroșani, reg. Hunedoara. Supărarea dv. nu-i cu nimic justificată. Noi am apreciat întotdeauna, la adevărată lor valoare, poeziile trimise de dv. Poezia „Vine-n sat o nouă-nvățătoare” a fost publicată în „Albina” nr. 636, iar poezia „Bobilna” a apărut în nr. 637. Ne-ați trimis însă și poezii noi. Exemplu : „Henuța-i bună agitatoare” este o aglomerație de epitețe. La fel și poezia „Republică, scumpă țară”.

V-am recomanda să lucrați cu mai multă mîngăie asupra versurilor și să nu dați friu liber imaginației, lăsînd condeiul să vă fure mina. Asta va ajuta să dați poezii și mai bune, demne de talentul pe care, incontestabil, îl aveți.

Chira Vera, Tg. Lăpuș, regiunea Baia Mare. Așteptăm de la dv. noi cullegeri de folclor.

Ștefan Badea, învățător comuna Răcățiu-Ghermănești, reg. Cluj. În poezia „Colectivistul și păsărica” priviți într-un mod naiv raportul om-natură. Versurile sînt slabe, iar soluția dată problemei ridicate e puerilă. Dv. faceți și multe greșeli de ortografie. Nu se scrie „făte” ci „fă-te”, nu „dăm-j” ci „dă-mi” etc. etc. Fiți mai atenți la scris.

George Marinescu, comuna Feldra, raion Năsăud, regiunea Cluj. Poeziile „Învățătoarea” și „Prima izbîndă” sînt nepublicabile, păcătînd îndeosebi prin lipsa de claritate. Așteptăm altele mai izbutite.

Ion Dumitrescu (Dumitru) marinar, Brăila. „Către zori de zi”, poezie scrisă în vers popular, cuprinde cîteva imagini

FILMUL DOCUMENTAR AGRICOL

În comuna Puchenii Moșneni, regiunea Ploești, cu prilejul festivalului filmului la sate, au fost prezentate filme cu teme agricole, acestea constituind un ajutor prețios în munca practică a țaranilor întovărășiți și individuali și în același timp un mijloc important de popularizare a metodelor agrotehnice avansate. Filmele documentare și jurnalele agricole „Cultura porumbului”, „Insilozarea furajelor”, „Cine a ieșit mai bine la socoteală”, „În luptă cu apele”, „Porumb hibrid”, „Mai mult lapte”, „Pentru îmbunătățirea producției de lînă”, „Prășitul mecanic”, „Noutăți agricole” și altele ce au fost prezentate în cadrul festivalului, au stîrnit un viu interes în rîndurile spectatorilor. După vizionarea filmelor, țaranii au discutat îndelung despre cele văzute și au căutat modalitatea de a le aplica la situația concretă din comună. O astfel de discuție s-a purtat pe marginea documentarului „Cultura porumbului”. Țăranul întovărășit Vasile Manole a arătat cu acest prilej că în comună mai sînt oameni care însămințează porumbul prea des și alții care îl mai mușuroiesc. Agentul agricol Ion Sima a explicat sătenilor că una din condițiile obligatorii pentru ridicarea producției la hectar este semănatul în bune condiții și la timp. „După cum ați văzut și în film — a spus el — semănatul porumbului cu mașinile „Victoria”, în rînduri drepte, asigură distanța necesară între rînduri, lucru care are o mare importanță în obținerea unei recolte ridicate”. Invă-

țătorul Vasile Neagu a arătat că înlocuind metoda veche și neștiințifică a răriștatului cu prășitul mecanic de 3-4 ori, metodă expusă și în filmul prezentat, întovărășii din comună au obținut o recoltă mult sporită față de anii trecuți.

Asemenea discuții s-au purtat și în jurul altor documentare agricole. La discuția care a urmat filmului „Prășitul mecanic”, țărancă muncitoare Tăiana Rădulescu a întrebat care sînt avantajele acestei metode agrotehnice de lucrare a pămîntului. Întovărășitul Vasile Mălăroiu a arătat, în mod concret, cum prin aplicarea acestei lucrări agrotehnice înaintate, întovărășirea agricolă din comună a obținut o producție sporită la hectar.

În propaganda agricolă, căminul cultural din această comună folosește în permanență și diafilme cu teme agricole. Astfel, au fost prezentate diafilmele „Combaterea dăunătorilor cerealelor”, „Polenizarea artificială”, „Cultura cartofilor”, „Diatomatoza”, care au fost apoi explicate mai pe larg sătenilor de către tehnicianul agronom.

După cum se vede, filmul documentar agricol și diafilmul contribuie la popularizarea și aplicarea în practică a metodelor celor mai avansate de muncă, în scopul ridicării producției agricole la hectar, și ca urmare la ridicarea continuă a nivelului de trai al țaranilor muncitori.

V. MIHU

„Succes” cu orice preț

Faza intercomunală a festivalului biennial de teatru „I. L. Caragiale” a scos la iveală faptul că numeroase cămine culturale s-au orientat bine, punînd în scenă piese într-un act, de actualitate, legate de viața satului. Fără îndoială că unele echipe cu experiență, dispunînd de elemente talentate, pot prezenta și piese din repertoriul clasic.

Din păcate mai sînt încă unii directori de cămine culturale care cred că succesul este asigurat dacă aleg o piesă „mare”. Și atunci, fără a ține seama de condițiile existente, pun în scenă piese clasice care necesită o montare deosebită, foarte greu de realizat la un cămin cultural.

Un asemenea caz s-a petrecut nu de mult în co-

muna Gănești, raionul Berești. Activiștii culturali de aici s-au gîndit ei ce s-au gîndit, și au ales în cele din urmă o piesă de „succes”. Este vorba de „Bădăranii” de Carlo Goldoni. Aflaseră ei că Teatrul Național din București a obținut un mare succes jucînd această piesă nu numai în țară ci și peste hotare.

Piesa necesită un decor și costume de epocă pe care „actorii” din Gănești nu aveau de unde să le procure. Despre interpretare să nu mai vorbim.

Succesul pe care îl așteptau s-a dovedit a fi un vis frumos, dar irealizabil. Piesa a fost jucată numai de două ori și a căzut... cu succes.

Intelectualii din Gănești, în loc să-și îndrepte eforturile în vederea sprijini-

rii echipei de țărani muncitori care pregăteau pentru Festivalul biennial de teatru piesa „Zestrea Ileanuței”, au crezut că-și pot atrage laude punînd numai ei în scenă o piesă clasică.

Exemplul celor din Gănești, din păcate, a molipsit și pe unii intelectuali din raionul Berești. Astfel, în comuna Bălăbănești s-a pus în scenă piesa „Omul care a văzut moartea” de Victor Eftimiu.

Secția de învățămînt și cultură trebuie să se preocupe mai îndeaproape de îndrumarea echipelor de teatru pentru ca repertoriul acestora să răspundă sarcinilor actuale ce se pun muncii culturale la sate.

A. C.

mul socializării / Și al cooperativizării / Singurul drum să ne fie / Să intrăm în gospodărie!”

George Cornescu, Vințul de Jos, reg. Hunedoara. Cele trei poezii trimise păcătuiesc printr-un didacticism supărător. Imaginile folosite sînt uzate și nu trezesc nici cea mai mică emoție artistică. Vă recomandăm să citiți mai mult pe clasicii poeziei noastre și poezii scrise de poeți contemporani care vă vor ajuta să vă limpeziți ideile și să vă însușiți regulile de versificare.

Aurel S. Popescu, Galați. Poeziile trimise sînt nepublicabile. Ele suferă

de grandilocvență și de neclaritatea ideilor.

Ion Coțoi, Baiculești, raion Curtea de Argeș, reg. Pitești. Reportajul „Un sat sub o genă de zare” are un caracter constatațiv, abundînd în date și aspecte întâmplătoare, acumulate ca într-o monografie. Sînt lungite inutil dialogurile și nu respectați oralitatea limbii. Nea Gheorghe Voicilă, eroul dv., nu vorbește simplu, cum vorbește de obicei țăranul nostru. De-aici, rezultă lungimi, platitudini, o relatare greoaie, plictisitoare

(Observațiile asupra reportajului tov. Ion Coțoi sînt valabile și pentru tovarășul Al. Mageranu din Oradea).

Petre Mișoncă, Iași. Schița „Căntăcea de pe urmă” este scrisă într-un stil plin de prețiozități, care stîrnesc nedumerire. Nararea este greoaie, plină de expresii bombastice, sub povara cărora personajele sînt pur și simplu imobilizate. Foarte multe greșeli de gramatică.

Poeziile trimise sînt sub orice critică.

Mihail Micle, Constanța. Manuscrisul scenei: dv „L-a dat de gol roabița”, l-am trimis revistei „Îndrumătorul cultural”. Noi nu publicăm scenele.

Tătucă N. Nicolae, Mărăcineni-Ploești. Ne bucurăm că dorința să deveniți corespondentul nostru voluntar. Pentru a vă putea trece însă în rîndurile corespondenților noștri, trimiteți-ne cît mai curînd corespondențele făgăduite

Au început însămînțările de primăvară. La G.A.S. Andrășești tractoristul Vasile Mocanu pregătește terenul cu discuitorul.

INTOVARAȘII ÎN VIZITA LA COLECTIVIȘTI

Nu demult un grup de țărani întovărășiți din comuna Tulcea au vizitat gospodăria agricolă colectivă „Drum nou” din Bătar. Nu-i vorba, tucănenii aflaseră ei multe lucruri despre gospodăriile agricole din împrejurimi, că doar în raionul Salonta sînt colective a căror faimă a trecut dincolo de granițele regiunii. Știau ei multe și despre gospodăria agricolă colectivă „Drum nou”, că Bătarul nu-i chiar așa departe de Tulcea și veștile a-jung repede la vecini. Ajunseseră și la ei vestea despre roadele bogate obținute de colectiviștii din Bătar. Așa, de pildă, au ziseră că gospodăria din Bătar obținuse în medie cu 500 kg cereale mai mult la hectar decît întovărășiții din aceeași comună, că bătrînii primesc ajutor în produse și bani și că 40 de colectiviști și-au construit case noi. Pe urmă, faptul că în ultima vreme o parte din tucănițe s-au măritat cu colectiviști din Bătar, nu înseamnă și el că cei din Tulcea îi apreciază din ce în ce mai mult pe harnicii lor vecini?

Cînd au aflat însă că întovărășiții de la „I Mai” din Bătar au cerut cu toții să intre în gospodăria colectivă, tucănenii au hotărît să se ducă în vizită să vadă cu proprii lor ochi cum se muncește în gospodărie, cum obțin roade bogate și cum trăiesc colectiviștii. Că nu degeaba cei de la „I Mai” s-au alăturat colectiviștilor — gîndeau mulți tucăneni.

— Păi, asta-i vilă în toată regula, ca alea din stațiunile de holiday — spuse, așa ca pentru sine, un tucănean înalt, cînd s-a oprit în fața sediului gospodăriei. Se uita mirat la clădirea cea nouă și frumoasă.

Trecuseră doar cîteva minute

de la sosire și vizitatorii erau deja într-o febrilă „documentare”. Într-o cameră din sediul gospodăriei, brigadierul Ion Mangrău, abia prididește să răspundă oaspeților. Întrebările sînt puse unele după altele. Doi tucăneni îi țîn mai ales sub focul întrebărilor. Marți Ion, mărunț la stat și foarte vioi, și Dumitru Crăciun, cu niște ochi negri ca mura și ageri, voiau să afle totul, așa, dintr-odată. Pe Ion Marți îl interesează mai mult problemele organizării muncii, relațiile dintre conducere și colectiviști, cît e norma la prășit, cum sînt retribuții îngrijitorii de vite. Dumitru Crăciun punea întrebări mai ales în legătură cu veniturile colectiviștilor, cu ajutoarele pe care le primesc bătrînii și cu drepturile pe care le au femeile în gospodărie. În ajutorul brigadierului au venit și trei colectiviști ca să răspundă la sumedenia de întrebări puse de tucăneni.

Un țăran în vîrstă, roșcovan și cu o căciulă albă, răsfoiește atent borderourile în care sînt trecute zilele-muncă efectuate de colectiviști. Dînd rînd în rînd, își ridică privirea și mai prinde și cîte o frîntură din discuțiile ce se poartă în jurul lui. Apoi, își pleacă iar privirea și-și plimbă degetul butucănos, oprindu-l rînd pe rînd asupra cîtorva nume... Radu Mihai — 500 zile-muncă, Rozalia Radu, soția lui — 199, Ion Dorog — 405, Moise Roșu — 444, Gheorghe Călin — 465 zile-muncă... Sîntu puțin pe gînduri și deodată se adresă brigadierului:

— La dumneavoastră cît iau colectiviștii pe o zi-muncă?

Ascultă răspunsul, aprobînd din cap, pe urmă începu să facă niște socoteli. Și-a notat apoi pe o hîrtie găsită pe masă, că anul

trecut, mulți colectiviști, pe lângă cantitățile mari de produse, au luat peste 10.000 de lei.

— Da, nu-i rău la voi — spuse el, dîmirindu-se pe deplin și bîgînd hîrtia în buzunarul cojocului.

Oaspeții au vizitat remizele, grajdurile, atelierele și magazia gospodăriei în care încap 10 vagoane de cereale. Tulcănenii s-au uitat atenți îndelung și pe îndelete la toate. Nimic nu le-a scăpat, nici cel mai neînsemnat amănunt. La remiza de mașini, au cercetat cu atîta atenție semănătorile, plugurile, de parcă ar fi vrut să le cumpere. Ajunși în grajdurile vitelor, au privit vacile de-aici și crezută să sînt medici veterinari veniți să le consulte. La magazia de cereale au discutat cu inginerul Teodor Matej despre porumbul dublu hibrid Warwick 600, Moise Marescaș, Dumitru Crăciun, Florian Cîrlea și alții au examinat știuleții, calitatea bobului.

Un grup de întovărășiți au înconjurat-o pe colectivistă Maria Bulzan, o bătrînă vioaică, dar cu vorba cumpătată. N-am mai prins decît ultimele frînturi ale discuției. Maria Bulzan le spunea că anul trecut, pentru munca ei, printre altele, a primit peste 2000 kg. de grîu. Observînd mirarea cîtorva dintre ei, adăugă zîmbind: „Harnic să fii la noi, și-apoi și mulțămirea vine fără să bați de seamă”.

Vasile Cîrlea, președintele gospodăriei, a expus oaspeților istoricul colectivei „Drum nou”. La început doar 30 de familii și-au înfrățit pămînturile și au pășit în colectivă. De la cele cîteva zeci de hectare, gospodăria a ajuns să aibă astăzi aproape 1300 hectare și 515 familii. În anul 1952 gospodăria avea un fond de bază de 170.257 lei, iar anul trecut a atins cifra de 1.700.000 lei. Gospodăria și-a construit un sediu nou și frumos, trei grajduri mari pentru 80—85 de vite fiecare, două remize, o magazie de cereale. Colectiva „Drum nou”, în afara cailor de muncă, are 45 vaci de lapte Simenthal, 62 capete de tineret sub un an, 9 juncani, 50 boi, 8 tauri de rasă, 454 porci și 678 oi merinos.

— Nu ne-a fost de loc ușor — a spus președintele. — Dar munca laolaltă, bine organizată, strădania și priceperea colectiviștilor noștri au făcut să dobîndim tot ceea ce ați văzut dumneavoastră la noi. Am dat o mare atenție organizării muncii — și președintele le-a explicat pe-ndelete cum muncesc cele două brigăzi complexe, cum s-a dezvoltat la fiecare colectivist răspunderea personală pentru toate lucrările pe care le execută.

Tucănenii veniți în vizita au avut prilejul să cunoască istoria pasionantă a unei gospodării, pentru dezvoltarea căreia colectiviștii au muncit cu toată dragostea și priceperea lor, învingînd greutățile începutului. Astăzi colectiviștii din Bătar se mîndresc cu gospodăria lor care se numără printre gospodăriile fruntașe din raion.

Dintre întovărășiții din Tulcea, primul a luat cuvîntul Ion Marți:

— Am văzut aici viitorul nostru, că doar asta ni-i drumul — a spus el. — Este drumul spre belșug și pe acest drum o să pășim și noi. Am văzut cu ochii mei ce bine trăiesc colectiviștii și am să povestesc și tovarășilor care n-au venit în vizită cu noi despre traiul bun al vecinilor noștri. Și noi, dacă am pune umăr la umăr și de bună seamă așa o să fie, putem să facem ca dumneavoastră.

Un alt tucănean, Florian Morgoran, a vorbit la fel: — Îmi place de toate, dar mai ales felul cum v-ați organizat munca. Aș vrea să tragem cu toți folos din această vizită și să trecem și noi pe drumul celor de la „Drum Nou”. Eu, împreună cu fratele meu, și președintele întovărășirii am și făcut cerere de intrare în gospodăria agricolă colectivă. Cred că și ceilalți din Tulcea se vor alătura.

Au vorbit încă mulți tucăneni și toți au promis că întorsii acasă vor povesti tuturor membrilor din cele șapte întovărășiri ce au văzut la colectiviștii din Bătar.

IAROI RESO

M. ȘOLOHOV

PĂMÎNT DEȘTELENIT

Fragment din volumul II

(Urmare din nr. 635)

Tot în ziua aceea, cître seară, s-a petrecut o întîmplare cu totul neobișnuită, neobservată aproape de nimeni, dar nu lipsită de însemnătate pentru Gremeacii Log: pe la orele șapte de seară în fața casei lui Ostrovnov se opri o caleașcă elegantă la care era înhamată o pereche de cai de toată frumusețea. La porțiță, se dădu jos un om de statură mică, în haină și pantaloni de pinză. Cu o eleganță bătrînească el își scutură de praf manșetele pantalonilor și cu pasul vioi și tineresc urcă vesel treptele casei lui Ostrovnov, intrînd sigur pe sine în tinda în care Iakov Lukici îl aștepta tulburat de noua vizită. Schițînd un zîmbet ușor, care-i dezvelea dinții înegriți de tutun, stringînd puternic cu mîna-i mică și uscată cotul lui Iakov Lukici, străinul întrebă continuînd să zîmbească cu voia bună:

— Alexandr Anisimovici e acasă? După infățîșare ghicesc că tu ești stăpînul Iakov Lukici?

Observînd țînuta și prestața străinului, ajutat de nasul de copoi al unui bătrîn slujbaş, Iakov Lukici ghici numaidecît că are de-a face cu o persoană sus pusă și lipind călcîile cizmelor ponosite răspunse zăpăcit:

— Înălțimea voastră! Dumneavoastră sinteți? Doamne de cită vreme sinteți așteptat.

— Condu-mă!

Cu o agilitate care nu-i era de loc caracteristică, Iakov Lukici deschise siugarnic ușa care dădea în odaia mare unde locuiau Polovțev și Leatiovski.

— Alexandr Anisimovici, iertați-mă că nu m-am anunțat, dar ne-au venit oaspeți dragi!

Noul sosit păși peste pragul ușii deschise, desfăcîndu-și brațele într-un gest larg și teatral:

2 PĂMÎNT DEȘTELENIT

— Vă salut dragii mei întemnițați! Aici se poate vorbi cu voce tare?

Polovțev care ședea la masă și Leatiovski care după obiceiul lui stătea tolnîit pe pat, săriră în picioare ca la comanda „drepti”.

Noul sosit îmbrățișîndu-i pe Polovțev și numai cu mîna stingă stringîndu-l la piept pe Leatiovski, zise:

— Vă rog să luați loc, domnilor ofițeri. Sînt colonelul Sedoi, cel care vă trimite ordine. În prezent, prin voia soartei, agronom al Direcției agricole a țînutului. Precum vedeți am sosit la dv. într-o călătorie de inspecție. Timpul meu e limitat. Trebuie să vă fac un raport asupra situației.

Colonelul poftindu-i pe ofițeri să ia loc, și continuînd să zîmbească și să-și arate dinții înegriți de tutun, continuă cu un aer de prefăcută prietenie:

— Greu o duceți. Se pare că nici nu aveți cu ce să vă tratați musafirul... Dar nu e vorba de tratație. O să iau masa în altă parte. Vă rog să-l poftiți la masă pe vizitiul meu și să asigurați paza noastră măcar prin supraveghere.

Polovțev sări serviabil spre ușa prin care taman intra un bărbat înalt și lat în spate, vizitiul domnului colonel. El îi întinse mîna lui Polovțev:

— Am onoarea să vă salut, domnule esaul!*) După obiceiul rusesc nu se dă mîna peste prag... — Și adresîndu-se colonelului întrebă respectuos: — Îmi permiteți să asist? Supravegherea am asigurat-o.

Colonelul zîmbea mereu privindu-i pe Polovțev și Leatiovski cu ochii săi cenușii, băgați în fundul capului:

— Vă rog să faceți cunoștință domnilor ofițeri: maiorul Kazanțev. Pe stăpînii casei, dumneata domnule Kazanțev, îi cunoști. Acum domnii să trecem la treabă. Să luăm loc la masa dv. de holtei.

Polovțev întrebă timid:

— Domnule colonel, poate că ne permiteți să vă tratăm cu ceva. Simplu. Așa, cu ce avem!

Colonelul răspunse scurt:

— Mulțumesc, nu-i nevoie. Să trecem la treabă. Am foarte puțină vreme. Maior, dă-mi te rog harta.

*) esaul = căpitan de cazaci.

PĂMÎNT DEȘTELENIT

3

Maiorul Kazanțev scoase din buzunarul interior al hainei harta împăturită a țînutului Azovo-Cemomorsk; o desfăcu pe masă și toți patru se aplecară deasupra ei.

Colonelul îndreptînd guierul hainei desfăcute lejer, scoase din buzunar un creion albastru și spuse bătînd cu el dorabana în masă: — Numele meu, după cum bănuțiți nu e de loc Sedoi... ci Nikolski. Colonel al marelui stat major al armatei imperiale. Harta este generală, dar pentru operațiunile militare nu aveți nevoie de

(Continuare în pag. 4—5)

Dragoste de viață

Cînd spre cîmp, cu doina merg tovarășie,
Cînd lumina mi-este astăzi cheazăsie,
Că-n spre tinerete
Pasul mă tot ține
Ca să-i dau binețe
Zilei care vine
Îmi desfac spre zare brațele s-adun
Tot ce are viața mai frumos, mai bun.

Cînd spre miine merge, pasul, fără preget
Cînd mi-e tineretea scump inel pe deget
Năzuind spre bine
Cu partidu-n față
Că el pentru mine
E avînt și viață,
Chiui ca brăzdarul plugului cînd scoate
Din pămînt belșugul visurilor toate.

ȘTEFAN TANASE
comuna Patru Frați, raionul Urziceni

Pe la ceasurile trei, pe când singurătățile și mușterea dorm nestingerite pe întinderile cimpurilor, merg spre Holca din vale.

Ajunși din urmă un țaran taciturn, infolosit într-un cojoc cu poale, lung până-n călcie.

— Aia-i Holca din vale, da? — întreb.

Omul nu răspunde. Dă numai din cap în semn că „da” și, parcă nu care cumva să o prăpădească, își trage mai de nădejde cușma pe urechi, învelindu-se în tăcerea-i ciudată ca într-un suman de lână laie. La un cot al drumului din care se rupe pe dreapta un drumetău nu prea umblat, bine căptușit însă cu ghețușuri groase, omul face „țala”. eu fac „hăisa” și ne despărțim.

— Noroc, — îi strig din crucea drumului.

— Umblă sănătos! — zice el. Acolo, la Holca, ai să ai, într-adevăr, noroc! Sînt oameni mai cu stare decît la noi în sat. La noi abia am înjghebat o întovărășire. Încă avem treabă!

Mai am încă de măsurat calea pînă să intru în Holca și-mi zoresc pașii. Mai rizător parcă în apele asfințitului care-l scaldă de sus cu soare dulce, satul îmi pare o fermecătoare pînă violacee, pictată în ulei, și populată cu case gospodărești, acoperite cu olane roșii și cu tablă bălană, galvanizată. Prin fuiuarele de fum albastru care se slobod domol din gîtlejul coșurilor, deslușesc ba colo, ba colo, antene de radio, ba chiar, ceva mai în centru, în preajma unor clădiri cu cite-un etaj, catargul unei antene de televiziune.

„Acolo o fi gospodăria colectivă” — gîndesc și mă îndrept într-acolo.

Peste puțin, de undeva, dintr-o ogradă, călcînd măruntel și destul de iute pe picioarele-i scurte, infundate în niște ciubote de iuf, mă întîmpină un bătrînel uscat la față, cu ochi mititel, curiosi și cu mustața albă, răsucită.

— Unde-i gospodăria, tovarășe? — fac eu după salutul de cuviință.

— Da' unde nu-i?! — strînge din umeri, săltîndu-și minteanul din spate. La noi toți is colectivisti, așa că unde-i intra, acolo-i!

— Bine, zic eu, — dar eu întreb de sediu.

— Da' dumneata cine ești? — urmează el. — Ești v-un „inspector” ceva?

— Nu-s nimica, — mă apăr eu. — Apoi nici eu nu-s nimica. — Cum?! — tresar eu. — Nu ești colectivist?

— Noo! — clatină el din cap.

— Bine, dar ce profesiune ai?

— Ha? — nu pricepe moșul și ciulește urechea mai bine.

— Ce meserie ai?

— Eu?! — Dumneata!

— Apoi eu is „milione”!

— Hei, — dau eu să rid. — Păi ce, asta-i o profesie?!

— O-ho-ho! — face țaranul — la să capeți dumneata, an de an, ca mine, cite 700 kg. de grîu și popu-

MILIONARUL

șoi, cite 15 kg. de zahăr, plus alte măruntășuri, plus 120 de lei parale pe lună, ce-ai zice?

— Aș zice că ești rentier! — caut eu să-l încerc.

— Nea-nea-nea — mă oprește el. — Rentier a fost Teodorescu, cel cu moșia dinainte vreme, cînd eu eram ca și-un iobag: munceam în parte la boier cu palmele, la prașă, la secere, la toate celea. Acum însă, iaca: gospodăria colectivă m-o făcut, cum am spus „milione”!

— Dar mi-ai spus că nu ești colectivist.

— Nu-s cum aș vrea, că am 82 de ani și nu mai sînt în putere! — lămurește el. — Însă dacă din '950 și pînă-n anul '958 am fost îngrijitor la grajdurile vacilor și am muncit, merit acum să mă hodinesc?! Merit!

— Și-s mulți milionari din ăștia ca dumneata în sat?

— Hm! D-apoi să tot fie vreo 450 de familii. Iar din cei ca mine, mai în etate, care, după articolul 15 din statut, căpătăm ajutor, is 46.

— Nu-i rău! — am apreciat eu.

— Cum să fie rău, cînd îi bine?! — se țifnește colectivistul. — Să primești dumneata cite 57 de lei pentru fiecare zi-muncă, așa cum au primit ai noștri, cei de la „Victoria socialismului”, oare ce-ai mai avea de zis? Ori să ai făcute 1.113 zile-muncă, precum are la noi, de-o pildă, Grigore Tănase, ce-ți mai trebuie?

— Adevărat, — am consimțit eu, — însă nu prea pricep ce fel de milionar ești dumneata cu 120 lei pe lună?

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

— Eee, păi cum ai vrea? — se în-

ciudează bătrînul. — Ai vrea să mă vezi cu banii în spate? Să umblu cu milionul la teșcherea și să nebu-nesc, neștiind ce să fac cu dînsul?

Întrebă-l dumneata pe socotitorul Arvinte și ți-a spune și el că cele peste șapte milioane venituri cite-s de toate după bilanțul de anul trecut, în afară de fondul obștesc, is ale noastre, ale tuturor celor din gospodărie. Dumneata nu vezi? Avem aici în gospodărie grădiniță pentru copii, avem educatoare, cîmin, cinematograf, statul a ridicat școală de șapte ani, dispensar, noi am ridicat grajduri, saivane, magazii.

Nu-și isprăvi spusele că deodată, în tot lungul șoselei, pînă departe, sclipiră brusc, făcînd ochi, luminile becurilor electrice.

— A! — am exclamat. — Aveți uzină? Am să notez și asta pentru ziar.

— Iii, — face bătrînul, — păi dacă ești ziarist, ce mă tot întrebă ce-n-seamnă a fi ori nu milioner? Dumneata nu înțelege? Iaca, bunăoară, eu, Toader Vicov cum îmi zice pe nume: s-o dat drumul la „corent”? Mă duc trap acasă, dau drumul la radio, beau un păhărel, — dacă pof-tesc, — că am de unde, și-mi cîntă Maria Tănase ori Fănică Luca chiar din București, pînă la miezul nopții! Sucesc butonul și gata: asta înseamnă, într-o privință, să fii „milione” ca mine! Restul ai să afli la gospodărie, uite acolo, a patra casă, clădirea ceea roșie, cu etaj.

— Mulțumesc, — am zis îndatorat.

— Noroc, — se grăbise colectivis-tul Toader Vicov, — noroc, și nu te supăra matală, însă mă duc gîlonț acasă, că m-așteaptă la șase și-un sfert Maria Tănase!

IONISTRATI

Buna îngrijire și hrănire a animalelor le asigură o dezvoltare viguroasă. În fotografie: iață unul din exemplarele de porci — rasa Marele Alb — cu care se mîndrește gospodăria de staț din Dilga, regiunea București.

Folosirea porumbului siloz în hrana vacilor de la Constanța deosebit de avantajoasă. S-a obținut astfel un venit

Urmînd îndo

Colectiviștii din Bod, regiunea Stalin, sînt mindri de animalele lor. În privința asta n-au adversari în regiune. În convorbirea de față M. Bejan, președintele gospodăriei din Bod, ne împărtășește citeva din secretele sale.

★

Intrebare: — Ce producții ați planificat pentru anul acesta?

Răspuns: — La început se propusese 2.800 litri de lapte pe cap de vacă. La adunarea care urma să sta-tornicească lucrul acesta s-a întîmplat însă un fapt neprevăzut. Colectiviștii s-au arătat nemulțumiți. „Asta-i pentru noi o haină prea strîmtă — ziceau. Anul trecut am depășit ce fusese trecut pe hirtie cu 526 de litri pe cap de vacă. (Au scos în medie peste 3.000 de litri).

Ne-am bucurat auzind așa ceva și ne-am grăbit să îndreptăm cifra de plan, făcînd 3.000 din 2.800.

Intrebare: — Preocupări pentru mărirea șeptelului?

Răspuns: — Avem acum 33,5 taurine la suta de hectare. Pînă la sfîrșitul anului în curs încărcătura va ajunge la 36 de capete. În ultimele trei luni am și cumpărat 107 vaci de rasa Siementhal.

Intrebare: — Dar pentru mărirea productivității?

Răspuns: — Aici e-aici? Asta ne frămîntă cel mai mult. Și se pare că nu în zadar. Să încep întîi cu baza furajeră. Altfel nici nu se poate.

Fără bază fu-te fi vorba? — cut am semă-rumb siloz. 1 hectar. Anul cut cu 14 hec-lită la 50.000 fi greu de nica corespun-brid dublu pe semenea, par-ne și porcine electric, ca: sirii ureei și suculente și după cum ve specialiștilor ductției anima-mă a furajelo-zootehnice ne

Peste 1.

Anul trecut colectivă „Pro comuna Păcăei de pe urma se otehnic un ver 617.000 lei, iar se prevede un să treacă de 1 Dar pentru nu-i deaj colectivis... de sul” au luat măsuri. În pri-au prevăzut s mărului de ar ma de vaci cu crește la 148

PĂMÎNT DESTELENIT

(Urmare din pag. 3-a)

o hartă mai amănunțită. Sarcina dv. este următoarea: aveți aproape două sute de oameni înarmați cu baionete ori cu săbii. Doborîndu-i pe comuniștii din localitate, fără să vă angajați în ciocniri mărunte și prelungite, aveți datoria, înaintînd la pas și tăind legăturile în calea voastră, să mergeți spre sovhozul „Krasnaia Zaria”. Acolo veți face ceea ce se cuvine și veți primi aproape patruzeci de carabine cu munițiile corespunzătoare. Principala este ca păstrînd în întregime mitralierele pe care le aveți, luînd de la sovhoz aproape treizeci de camioane, să înaintați în marș forțat spre Millerovo. Și încă ceva important... Vedeti cite probleme importante pun în fața dv... Este necesar, și vă ordon acest lucru domnule esaul, să-l surprindeți și să nu-i lăsați timp de acțiune regimentului dislocat în orașul Millerovo. Să-l sfărîmați din mers, să-l dezarmați, să puneți mina pe armament și pe acei ostași roșii care vă vor ataca și cu toții, în mașini, să înaintați în direcția Rostovului. Vă trazez sarcina doar în linii generale, dar de ea depind multe. În caz că înaintarea dv. spre Millerovo va întîmpina o împotrivire, ocolind Millerovo înaintați spre Kamensk pe acest traseu. — Cu creionul albastru, colonelul cu o mișcare leneșă trase o linie dreaptă pe hartă. — La Kamensk vă voi întîmpina eu cu detașamentul meu, domnule esaul.

După o scurtă tăcere adăugă: — Dinspre răsărit poate că vă va susține locotenentul colonel Savvateev. Dar nu vă prea bizuiți pe asta și acționați singuri. Înțelegeți că de succesul operațiunii dv. depînde foarte mult. Mă refer la dezarmarea regimentului din Millerovo și la folosirea armamentului său. Orice-am spune au o baterie care ne-or fi de mare folos. Apoi din Kamensk am început luptele pentru Rostov; presupunînd că ne vor veni în ajutor forțele noastre din Kuban și de pe Terek. În plus, ajutorul aliaților și iață-ne stăpîni în sud. Țineți seamă domnilor ofițeri de faptul că operațiunea întreprinsă de noi e riscantă, dar nu avem altă ieșire! Dacă nu vom folosi posibilitățile pe care ni le oferă istoria în anul una mie nouă sute

PĂMÎNT DESTELENIT

5

treizeci, adio imperiu și opucați-vă de acte mărunte de terorism... Iață totul ce aveam să vă spun. Esaul Polovțev aveți cuvîntul. Scurt însă. Țineți seamă de un lucru: trebuie să mă duc la sovietul sătesc, să vizez ordinul meu de serviciu și să plec la raion. Ca să zic așa, sînt o persoană oficială, agronom al Direcției agricole și de aceea vă rog mai scurt.

Fără să-l privească pe colonel, Polovțev zise cu o voce sur-grumată: — Domnule colonel, dv. puneți în fața mea o problemă generală, fără s-o concretizați. Voi lua sovhozul, dar presupunem că după asta ne vom duce să i ațîțăm pe cazaci și dv. mă trimiteți să angajez o luptă cu un regiment activ al Armatei Roșii. Nu vi se pare că este o misiune de neîndeplinit dacă ținem seama de posibilitățile și forțele mele? Chiar dacă un singur batalion îmi va ieși în cale... mă condamnați doar la o piere sigură? Colonelul Nikolski zimbi bătînd cu degetele în masă:

— Cred că degeaba vi s-a acordat gradul de esaul atunci cînd vi s-a acordat. Dacă oscilezi într-un moment greu și nu ai încredere în reușita operațiunii întreprinse de noi, înseamnă că nu faci nici două parale ca ofițer al armatei ruse! Și nu cumva să faceți pe înțelepți, elaborînd planuri proprii. Porunciți vă rog cum trebuie să înțelege vorbele dv. Veți acționa sau trebuie să vă destituiam?

Polovțev se ridică în picioare. Aplecîndu-și fruntea exagerat de mare, el răspunde cu voce slabă:

— Am înțeles și voi acționa, domnule colonel. Dar... Dar în caz de insucces al operațiunii veți răspunde dv. și nu eu!

— Oh, asta nu mai e grija dumitale, domnule esaul! — zimbi fără prea multă veselie colonelul Nikolski, ridicîndu-se.

În aceeași clipă se ridică și maiorul Kazanțev.

Imbrățișîndu-l pe Polovțev, Nikolski zise:

— Bărbăție și încă o dată bărbăție! Iață ce-i lipsește corpului ofițeresc al vechii și bune armate imperiale! V-ați moleșit lucrînd ca învățători la școlile sătești, ca agronomi. Și tradițiile? Glorioasele tradiții ale armatei ruse! Ați uitat de ele? Nu-i nimic. Incepeți numai din ordinul celor care gîndesc pentru dv. și apoi... Apoi — poftea vine mincînd! Sper domnule esaul să vă mai vad cu gradul de general maior la Novorossiisk sau să zicem la Moscova Judecînd după aspectul dv. sălbatic sînteți capabil de multe! La bună vedere la Kamensk. Și încă ceva: ordinul de ofensivă concomitent pretutîndeni unde există punctele noastre de rezistență va fi dat în mod special, mă înțelegeți. La revedere, să ne găsim cu bine la Kamensk!

6

PĂMÎNT

Imbrățișîndu se rece cu oc întîlnînd privirea lui Iakov Lu Polovțev nu se așeză, ci mai de il întrebă pe Leatiovski care st — Ce zic de grozavul ăsta Leatiovski dădu disprețuitor — Iesus Maria, dar ce vroi sească? Întrebă-mă mai bine incurcat cu dumneata?!

.. Și încă o întîmplare tragic Trofim s-a inecat în fîntină. Av hai hui prin sat cit îi noptăcica

Cîteva rezultate obținute prin îmbunătățirea și folosirea rațională a pășunilor de munte

Pășunile, în general, și cu atât mai mult cele de munte, au o acțiune binefăcătoare asupra organismului tuturor speciilor și categoriilor de animale. De asemenea, pe aceste pășuni se pot realiza produse la prețuri mult mai scăzute decât prin hrănirea animalelor la stabulație.

Pe pășunile din munții Paring, ca de altfel și pe cele din alți munți, cresc ierburi cu o valoare furajeră redusă, care dau producții mici la unitatea de suprafață — în jurul a 3.000 kg. iarbă. — Aceste pășuni dominate de țeposică (*Nardus stricta*), nu pot hrăni decât un număr mic de animale — în medie 4—5 oi la hectar — care în această perioadă dau producții mici. Pentru ca pășunile acestea să poată hrăni un număr mare de animale care să dea producții ridicate, este necesară îmbunătățirea lor, în scopul obținerii unei mari cantități de masă verde și de bună calitate, la unitatea de suprafață.

Una din cele mai bune și rentabile metode de îmbunătățire este îngrășarea cu bălegar de animale, atât prin stringerea și împrăștierea bălegarului, cât mai ales prin tirlire. Prin îngrășarea cu 20 pînă la 30 tone la hectar bălegar de ovine, pe pășunea de țeposică, se obțin producții de masă verde de 125-167 la sută mai mari, în medie pe o perioadă de 3 ani, iar prin tirlire producția sporește, în medie pe 2 ani cu 189 la sută față de pășunea neîngrășată. Împrăștierea bălegarului este bine să se facă toamna, iar tirlirea se poate aplica în orice timp al sezonului de pășunat.

O altă metodă de sporirea producției pășunilor este aplicarea îngrășămintelor chimice. Îngrășămintele chimice sporesc producția pășunilor de munte cu 400—500 la sută, în medie pe 3 ani, și totodată favorizează creșterea speciilor valoroase pe seama celor cu o valoare furajeră redusă sau a celor dăunătoare. Prin producțiile mari și de bună calitate ce se pot obține timp de 3 ani după o singură aplicare a îngrășămintelor chimice, îngrășarea pășunilor de munte este rentabilă, cheltuielile făcute fiind recuperate cu prisosință, chiar din primul an de recoltă. Pentru ca pășunile îmbunătățite, prin diferite metode, să aibă o productivitate mare, este necesară o cit mai rațională folosire a lor, atât în ce privește încărcarea cu animale la unitatea de suprafață, cât și sistemul de pășunat.

În cele ce urmează vom da cîteva din rezultatele obținute pe o pășune îmbunătățită prin îngrășăminte chimice (îngrășăminte s-au dat primăvara în cantitate de 600 kg. la hectar azotat de amoniu și 200 kg. la hectar superfosfat), comparativ cu cele obținute pe o pășune neîngrășată (martor). Pășunea pe care s-a experimentat era dominată de țeposică. Experiența a fost făcută pe două

de ing. C. PAVEL
cercetător principal la Institutul Agronomic „Tudor Vladimirescu”- Craiova

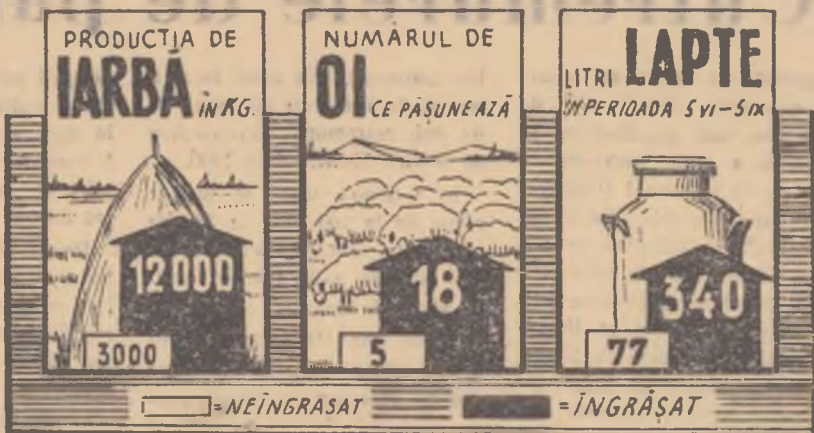
loturi de oi cu lapte din rasa țigă de munte, în număr de 20 capete și cit mai asemănătoare din punct de vedere al greutății corporale, producției de lapte, virstă și altele. Unul din loturi a pășunat pe parcelele îngrășate, iar celălalt pe parcelele neîngrășate, pășunatul animalelor făcîndu-se rațional la ambele loturi pe parcelele respective. S-a urmărit producția totală de iarbă, consumată de animale, gradul de folosire al pășunii, iar la animale s-a urmărit, individual sau pe cele două grupe, producția de lapte cu procentul de grăsime și variația greutăților corporale. Din rezultatele acestei experiențe s-au desprins următoarele concluzii:

— grășat. Deci o diferență în plus de 260 la sută în favoarea pășunii îngrășate; — pe un hectar de pășune îngrășată, pe ultimele 3 luni ale perioadei de lactație s-au obținut 340 litri lapte sau cu 352 la sută mai mult, față de pășunea neîngrășată, la care s-au obținut numai 77 litri lapte;

— pe un hectar îngrășat s-a obținut un spor de creștere în greutate vie de 90 kg., iar la pășunea martor nu s-a obținut nici un spor de greutate;

— valoric, pe un hectar de pășune îngrășată, în primul an de recoltă, s-au realizat produse în sumă de 1.300 lei, față de numai 190 lei, cit s-a realizat pe hectarul neîngrășat. Diferența este de 555 la sută în favoarea pășunii îmbunătățite.

În următorii 2 ani datorită producțiilor mari de masă verde pe baza aceluiași îngrășări, produsele obținute de la animale vor fi tot atât de mari

Graficul produselor animaliere ce se pot obține, în primul an de recoltă, pe o pășune îngrășată și neîngrășată, la unitatea de suprafață (1 hectar)

— sub influența îngrășămintelor chimice, producția de masă verde a pășunii sporește cu 364 la sută față de cea neîngrășată, iar ierburile valoroase sînt mai multe, cu 80 la sută, la pășunea îngrășată;

— gradul de folosire al pășunii îngrășate este cu 50 la sută mai mare decât la pășunea martor, datorită calității bune a ierburilor din pășunea îngrășată;

— fiecare animal întreținut pe pășunea îngrășată dă în medie cu 25 la sută mai mult lapte;

— sporul de creștere în greutate vie, la pășunea îngrășată, este în medie pe cap de animal, de 4,5 kg. față de animalele din pășunea martor care rămîn la greutatea inițială, sau chiar scad;

— numărul oilor ce pot pășuna pe un hectar îngrășat este de 18, cu o greutate totală de 612 kg., față de numai 5 oi, cu o greutate totală de 169 kg., cit pot pășuna pe un hectar neîn-

grășat și cu aceleași diferențe între cele două categorii de pășune — îngrășată și neîngrășată, — totodată sezonul de pășunat, pe pășunea îngrășată, poate începe cu 8—14 zile mai devreme primăvara și se poate prelunge cu 10—20 zile toamna, în următorii 2 ani după îngrășare, față de pășunea obișnuită. Acest lucru are o mare importanță, dacă se ține seama că în general sezonul de pășunat la munte este foarte scurt.

Tinînd seama de rezultatele de mai sus este ușor de înțeles ce înseamnă posibilitatea întreținerii, pe aceeași suprafață de pășune, a unui număr de peste 3 ori mai mare de animale, față de cel actual și ce înseamnă posibilitatea obținerii cu 25 la sută mai multe produse de la fiecare animal. Aceasta înseamnă produse animaliere

— lapte, carne, lînă și altele — mai multe și mai ieftine, înseamnă ridicarea standardului de viață al oamenilor muncii de la orașe și sate.

și la gospodăria colectivă din Cegani, regiunea de 10 vagoane lapte, care a adus gospodăriei 100 lei.

Știrile științei

nu poa- El ne-a dat, de asemenea, tauri și Anul tre- juninci de rasă, berbeci merinos de ure cu po- Palas, scrofițe Landrace cu ajutorul 00 kg. la țara, am îmbunătățit speciile. la a cres- Recomand cu căldură tuturor gospo- ctia stabi- dărilor să urmeze îndrumările știin- și u va ței. Ale lor vor fi foloasele. otelnd un hie- In 1959 am contractat cu statul 185.000 litri de lapte și am livrat ace, de a- 258.000. Anul acesta am contractat i la tauri- 600.000 litri care ne vor aduce un păstorului venit de 800.000 lei. E cam mare urea folo- tul, o să spunefi. E mare într-adevăr mestecuri dar el dă imaginea dezvoltării rapide al cālăuzim, sectorului nostru zootehnic. Sec- indicațiile cretului deși bine cunoscut de altfel, area pro- tot îl mai amintesc: îngrijim și hră- irea opti- nim vitele bine. Nu ținem, adică, cercetări rațiile pe perete, cum se face pe permanen- alocuri, ci le punem în iesele.

10 lei din sectorul zootehnic

nărul de oi va ajunge la 3.500, al porcinelor a peste 1.000, iar al păsărilor la 13.500 capete. A urmat apoi stabilirea antităților de furaje necesare. 382 hectare vor fi cultivate numai cu plante urzitoare. Primul loc îl va ocupa porumbul de siloz a cărui suprafață va fi mărită de la 56 hectare anul trecut la 120 hectare. 1140 tone de porumb vor fi însilozate în acest an. A treia măsură privește construcțiile care cuprind

9 obiective și anume: un grajd pentru 100 vaci cu lapte, patru coțete de păsări, două maternități pentru scroafe și două saivane pentru 2000 de oi. Astfel, anul acesta gospodăria va avea 17 construcții destinate sectorului zootehnic. Iată cum vor ajunge colectivității de la „Progresul” la peste 1.300.000 venit din sectorul zootehnic.

CONST. FRIMU
corespondent

IT
vizind ușa odăii mari și stea tremurînd în tindă, se pat. După cîteva clipe ale lipit de geam:
de la oștirea asta ru- lovțev de ce dracu m-am
cut în această zi; țapul reastîmpărat și umblind nimerit pesemne noaptea

PĂMÎNT DEȘTELENIT 7
peste o haită de ciini care luîndu-se după el l-au silit să sară peste fîntina aflată în apropierea conducerii colhozului. Capacul care acoperea ciutura fîntinii, din pricina neglijenței bătrînești a moșului Șciukar nu era bine pus de cu seară și țapul bătrîn, hăituit de dulăi, a sărit, a alunecat pesemne cu copitele, s-a dus la fund și s-a înecat. Seara, moșul Șciukar s-a inopoiat într-un car cu fin, s-a gîndit să-și adape armăsarii și încercînd să scoată apă din fîntină a simțit că tot timpul căldarea se izbește de ceva moale. Toate încercările lui de a scoate apă, toate stăruințele de a siobozi cînd într-o parte, cînd în alta funia de care era legată căldarea n-au dus la nimic. Atunci bătrînul străfulgerat de o presupunere îngrozitoare a rătăcit prin curte privind de jur împrejur cu ochii triști, în speranța să-l vadă pe acoperișul hambarului pe veșnicul său inomic, dar privirea lui nu întîlnia nimic: Trofim nu era nicăieri... Atunci Șciukar, cu obrazul înlăcrămat, neputincios în durerea lui, a intrat în odaia conducerii unde stătea Davidov și s-a așezat pe bancă:
— Ei uite, Seoma, necazurile mele, altă belea a căzut pe capul nostru: Trofim al nostru a dispărut. S-a înecat în fîntină. Hai să facem rost de-o cange să-l scoatem.
— Și ești necăjit rău? — întrebă Davidov zîmbind. — Singur doar cereai tot timpul să l tăiem.
— Cite nu spune omul! — răcni cu minie moșul Șciukar. — Nu l-am tăiat și slavă domnului! Și acum cum să trăiesc fără el? Nu era zi de la dumnezeu să nu mă țînă cu frica-n sin, din pricina lui din zori și pînă-n noapte nu mă despărțeam de bici ca să am cu ce să mă apăr, iar acum ce fel de viață o să duc? Viață o să fie asta? Un urit de moarte și atîta tot! Nu mi rămîne decît să mă duc și să mă arunc și eu cu capu-n jos în fîntină... Parcă-am fost vreatat prieten cu el? Da' de unde! Atîta doar că pentru bătlăii ne întilneam în minte, se întimpla că-l inhățam bine de coarne și-i spuneam: „Trofim, așa și pe dincolo, nu mai ești un țap tînăr, de unde-i atîta răutate în tine? De unde atîta inimă că nici o clipă nu mă lași în pace? Stai de caraulă și pîndești doar, doar să mă poți atinge din spate ori din coastă. Pricepe că sînt om bolnav și trebuie să ai și tu milă de mine, așa cit de cit”... Iar el se uită la mine holbat cu ochii aceia nemișcați și nimic omenesc nu vedeai în privirea lui. Nici o milă, nici o înțelegere, nimic. Il croiam atunci o dată cu biciul pe spinare și ziceam în urma lui: „Fugi, fire-ai tu să fii blestemat și răsblestemat păcătoș bătrîn ce ești! Nu se poate înțelege omul cu tine!” Iar el, făptură vrăjmașă, dădea o dată cu dinapoii, fugea vreo zece pași și neavînd ce face se apuca să pască iarbă de

8 PĂMÎNT DEȘTELENIT
parcă ar fi fost flămînd, blestematul! Și mă tot privea pe furis cu ochii aceia nemișcați, mă pîndea, pesemne. Balamuc nu viață aveam cu el! Și toate astea din pricină că nu era chip să te înțelegi cu așa un idiot prost, cu așa un guguman, ca să-o zic mai pe șleau! Iar acum că s-a înecat mi-l și miță de el, și viața mea parcă mi pare pustie...
Moșul Șciukar începu să plîngă și-și șterse ochii înlăcrămați cu mîneca murdară a cômășii de cit.
Găsinîd în curtea vecină o cange, Davidov și Șciukar scoaseră din fîntină trupul ud al lui Trofim. Davidov, întorcîndu-și fata de la Șciukar, întrebă:
— Ei, și acum ce facem?
Moșul Șciukar răspunse plîngînd și ștergîndu-și ochii:
— Tu du-te, Seomușka, ai grijă de treburile tale de stat, iar eu il îngrop singur. Nu e treaba ta tinerească, e o treabă bătrînească. Il îngrop eu, ticălosul de el, așa cum se cuvine, cu toată cinstea, și-o să mai stau să plîng pieirea lui... Hristos să te ajute că m-ai ajutat să-l scot, singur n-aș fi scos-o la capăt; namila asta cornută cîntărește pe puțin trei puduri*). S-a ngrășat tot mîncînd pe de pomână, de aceea s-a și înecat, prostălu! De-or fi fost mai slab ar fi sărit peste fîntină, drăguțul de el! L-au zăpăcit ciinii aștia, de aceea a și sărit ca un zmintit peste fîntină. Și ce minte puteai să ceri de la prostul ăsta bătrîn? Iar tu, Seomușka, drăguțul meu, puil meu, dă-mi de-un stert de vodkă să-l pomenesc diseară la finărie. Acasă, la baba mea, nu mă duc, n are nici un rost. Pentru ce? Mai rău îți strici toate sistemurile nervoase. Iarăși bătlăie? Mie, la virsta mea, nu-mi trebuie așa ceva. O să beau în tihnă, o să-l pomenesc pe răposat, o să-mi adăp armăsarii, și o să odorm, asta e!
Davidov, silîndu se din răspuțeri să-și stăpînească zîmbetul, îi inimînă lui Șciukar banii de vodkă și îmbrățișă umerii lui firavi:
— Tu, moșule, nu plînge atîta după el. În cel mai rău caz o să-ți cumpărăm un alt țap.
Clătînînd din cap cu amărăciune moșul Șciukar răspunse:
— Un țap ca ăsta nu găsești oricît ai plăti! Nu sînt și n-au fost țapi ca el pe lumea asta mare! Iar durerea mea rămîne cu mine... Și moșul porni după lopată, încovoiat, trist, impresionant de ridicul în sincera lui durere.
Cu asta s-a terminat în Gremeacii Log o zi plină de evenimente mari și mici.
*) pud = 16,300 kg. (N.T.)

In urma cutremurului catastrofal de la Agadir (Maroc), soldați din unitățile speciale efectuează operații de dezinfectare. Ei imprăștie prinde rutine nori de praf dezinfectant.

Cutremurele de pământ

Zguduiturile bruște ale scoarței, cunoscute sub numele de cutremure, sînt manifestarea la suprafață a unor fenomene ce se petrec în interiorul Pământului. La aceste adîncimi domnesc tensiuni uriașe, născute în timpul cutărării scoarței, adică în timpul formării lanțurilor de munți. Echilibrarea acestor tensiuni se face de multe ori în mod violent, prin sfărîmarea sau deplasarea unor blocuri mari de rocă. Așa iau naștere cele mai multe dintre cutremure. În afara acestora, în regiunile vulcanice se pot produce cutremure în timpul erupțiilor datorită exploziilor de gaze ce însoțesc ridicarea lavei. Cutremure mai puțin puternice pot lua naștere prin prăbușirea bolții gurilor subterane (peșterilor) existente în anumite roci.

Cercetările au arătat că la noi în țară toate cutremurele destul de puternice pentru a provoca pagube își au originea sub munții Vrancei, undeva la 150

km. adîncime. Din acest focar a pornit, în urmă cu aproape 20 de ani, cutremurul din noaptea de 9 spre 10 noiembrie 1940.

În întreaga lume se produc zilnic de la 100 pînă la 200 de cutremure, dar, majoritatea lor sînt atît de puțin intense încît, în afară de aparate, nimeni nu le poate simți. Desigur că mulți dintre cititori au aflat din ziare despre cutremurele dezastruoase, care au avut loc în ultimul timp în Italia, Maroc, Japonia, producînd pagube mari. De curînd, un îngrozitor cutremur aproape a ras de pe suprafața pământului orașul Agadir, din Maroc. Din fericire, cutremure atît de puternice se produc foarte rar.

Noi nu putem înlătura primejdia cutremurelor, o putem însă micșora, construind clădiri rezistente. În acest scop, a fost publicat în 1952 un Stas, care arată intensitatea maximă pe care o poate avea un cutremur, într-o anumită regiune a R.P.R. Toți constructorii din țară sînt

obligați prin lege să țină seama de prevederile acestui standard; în felul acesta construcțiile vor fi executate așa ca să nu mai aibă de suferit de pe urma cutremurelor.

Pentru a stabili metode științifice de prevedere a cutremurelor, numeroși savanți fac astăzi studii sistematice. În cercetările lor, ei urmăresc două căi deosebite:

— analizează fenomenele ce provoacă neliniștea animalelor înainte de cutremure (de exemplu urletele ciinilor);

— cercetează legătura ce există între cutremure și alte fenomene ale naturii.

S-a descoperit, în felul acesta, că nervozitatea animalelor este provocată de anumite fenomene electro-magnetice, ce au loc puțin înainte și chiar în timpul cutremurelor și se încearcă să se construiască aparate care să înregistreze aceste fenomene. S-a pus în evidență, de asemenea, o anumită periodicitate a cutremurelor și o anumită legătură între ele și presiunea atmosferică, temperatură, anotimp, faza Lunii etc. Deși legătura aceasta este foarte complicată, totuși rezultatele obținute pînă în prezent, în special, de către savanții sovietici de sub conducerea prof. Gorșkov, sînt deosebit de promițătoare. Sîntem siguri, de aceea că, într-un viitor apropiat, omul va putea prevedea cutremurele cu aceeași ușurință cu care prevede în prezent schimbarea vremii.

CERCETIND STRUCTURA GLOBULUI PĂMÎNTESC

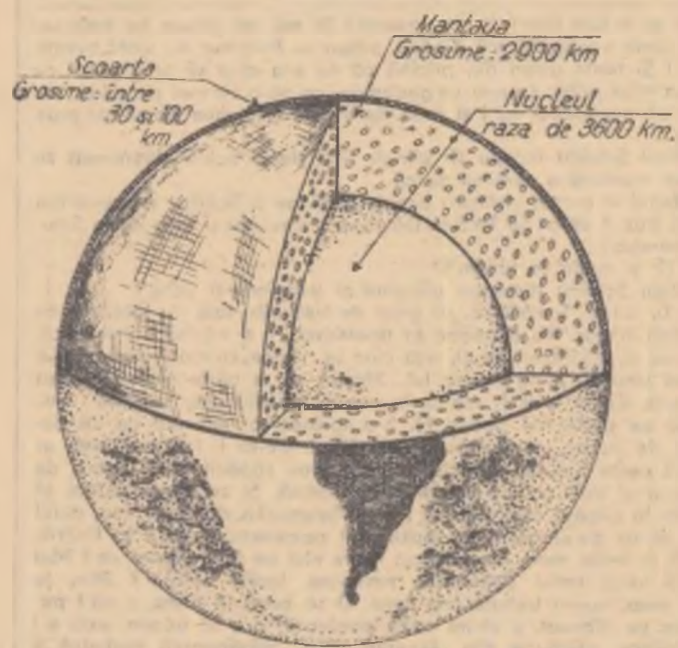

Fig. 1

Studiul cutremurelor pe pământ este făcut cu ajutorul unor aparate speciale numite seismografe, care înscris pe o bandă de hîrtie toate mișcărilor scoarței.

Cercetările făcute cu ajutorul acestor aparate au arătat că, de fapt, scoarța Pământului nu este niciodată cu adevărat nemișca-

tă: valurile mărilor, vîntul, activitatea umană, îi imprimă o trepidare continuă pe care, la prima vedere, nimic nu o trădează.

Cercetătorii din țara noastră au instalat seismografe în stații situate la București, Iași, Cîmpulung-Muscel, Vrîncioaia, Bacău și Focșani. În aceste sta-

ții se face fără întrerupere înregistrarea tuturor mișcărilor scoarței.

Din cercetarea înregistrărilor s-a observat că undele produse de un cutremur sînt de mai multe tipuri și că atît forma, cît și viteza lor depind de materialele pe care le străbat și de modul în care aceste materiale sînt așezate. Studiul undelor elastice dă informații în legătură cu structura planetei noastre. Cutremurul poate fi comparat, din acest punct de vedere, cu o lanternă care se aprinde pentru un timp scurt, luminînd adîncurile. La lumina acestei lanternă, savanții au „văzut” ceea ce este prezentat schematic în fig. 1.

Interiorul Pământului este compus dintr-un nucleu metalic, cu raza de aproximativ 3600 km, format în întregime din fier și nichel; în jurul acestui nucleu se găsește o „mantă” groasă de 2900 km., alcătuită mai ales din siliciu și magneziu. Scoarța Pământului, formată din materiale mai ușoare, plutește pe această mantă, așa cum plutește gheața

Un mijloc pentru descoperirea bogățiilor subsolului

Sensibilitatea mare a seismografelelor a permis geofizicienilor să pună la punct metoda seismică pentru cercetarea bogățiilor subsolului, metodă bazată pe folosirea cutremurelor artificiale.

Într-o gaură de sondă este provocată o explozie, care dă naștere unor unde elastice; acestea se propagă în interiorul Pământului pînă la zăcămintul ce ne interesează, se reflectă pe suprafața lui și ajung după aceea la seismografele instalate pe sol. Transformată în curenți electrici, mișcarea solului este condusă prin cablu la stația înregistratoare montată pe mașină și înregistrată. Cercetînd aspectul înregistrării, specialiștii pot da amănunte în legătură cu bogățiile ascunse la mii de metri sub pământ. Cu ajutorul acestei metode, aplicată cu succes și la noi în țară, s-au descoperit importante zăcăminte de petrol, gaze naturale, sare etc.,

în regiuni în care prezența lor nici nu putea fi bănuită.

Dar nu numai în cercetarea bogățiilor subsolului ne dau cutremurele „o mîină de ajutor”. Stațiile seismice înregistrează adesea unde elastice provocate de uriașe cutremure artificiale. Cu ajutorul lor oamenii sovietici scot la lumina zilei miliardele de tone de minerale de fier ale zăcămintului din Kursk (Siberia), sau creează într-o clipă din pământul răscolit de forța exploziei, baraje gigantice.

În secolul nostru genul omului a silit și forța uriașă a cutremurelor să lucreze pentru el. Astăzi o parte din benzina care dă viață tractoarelor, din curentul electric care aprinde becul sau face aparatul de radio să cînte, în sfîrșit o parte din apa cu care sînt irigate nesfîrșitele cîmpii ale Uniunii Sovietice, sînt datorate forței unor cutremure artificiale puse în slujba progresului și în slujba vieții.

Cît de sensibile sînt seismografele

Sensibilitatea seismografelelor este atît de mare, încît ele „sînt” și înregistrează mișcarea provocată scoarței de căderea unui... nasture de cămașă!

Datorită acestui fapt oamenii de știință sînt siguri că nimeni nu va putea călca nepedepsit acordul pentru interzicerea criminelor experiențe făcute cu bombele nucleare. Într-adevăr, o dată semnat un astfel de acord, seismografele din întreaga lume vor deveni paznici neobosiți ai păcii. Înregistrînd zi și noapte, pe lângă cutremurele naturale și toate cutremurele provocate de om, ele vor permite cercetătorilor științifici să le localizeze cu precizie. Sezizată de observațiile lor, comisia internațională in-

sărcinată cu controlul respectării acordului, se va deplasa imediat în punctele suspecte.

În felul acesta nu vor putea scăpa neobservate nici măcar exploziile subterane „de importanță locală”, cum le place experților americani ai războiului rece să le numească. Cej ce vor îndrăzni să le provoace vor fi demascați ca dușmani ai umanității și vor fi ținuți la stîlpul infamiei.

Pagină întocmită de Ing. D. ZUGRĂVESCU

pe suprafața apei. În figura alăturată (fig. 2) este ilustrat acest fenomen. Se vede că, pentru a se echilibra greutatea suplimentară, în regiunile muntoase scoarța se afundă mai mult în mantă. De aci neuniformitatea grosimei sale. La noi în țară grosimea scoarței este de peste 70 km. sub munți și de mai puțin de 50 km. sub București.

Faptul că materialul din care este constituit interiorul globului pămîntesc nu este solid, se explică prin temperaturile mari care domnesc acolo. Este destul să spunem că la adîncimea de 100 km. sub picioarele noastre temperatura atinge 1500° C. Toate rocile din care este alcătuită scoarța se topesc la această temperatură.

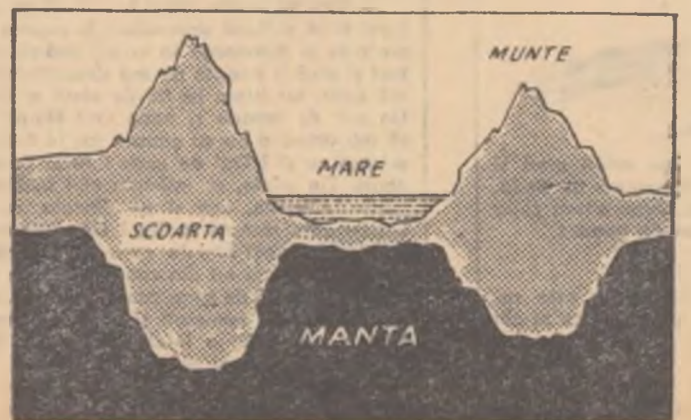

Fig. 2

N. S. Hrușciov va sosi la Paris la 23 martie

MOSCOVA 14 (Agerpres). — TASS. Data sosirii la Paris a președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, a fost fixată pentru ziua de 23 martie.

In legătură cu amânarea vizitei tovarășului N. S. Hrușciov în Franța

MOSCOVA 13 (Agerpres). — TASS: În seara zilei de 12 martie, din însărcinarea guvernului sovietic, ambasadorul U.R.S.S. în Franța a comunicat ministrului Afacerilor Externe al Franței că Intrucit președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, s-a îmbolnăvit de gripă îl va fi imposibil să sosească la Paris la 15 martie.

N. S. Hrușciov a rugat ca președintele Republicii Franceze să fie informat despre aceasta și să i se transmită că regretă mult că îi este cu neputință să sosească la termenul stabilit, în vizita sa oficială în Franța.

Vizita oficială pe care N. S. Hrușciov o va face în Franța la invitația lui De Gaulle, președintele Republicii Franceze, va dura până la 3 aprilie.

Concluzia medicilor curanți este că pentru însănătoșire vor fi necesare 7—10 zile. În legătură cu aceasta, N. S. Hrușciov a propus generalului De Gaulle ca vizita să fie amânată cu intervalul de timp susmenționat.

Președintele Republicii Franceze a aflat cu regret această veste și a rugat să i se transmită președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. cele mai sincere urări de însănătoșire cât mai grabnică.

S-a stabilit ca data exactă a sosirii lui N. S. Hrușciov la Paris să fie fixată de comun acord cu cele două guverne în cel mai scurt timp.

Poporul francez îl așteaptă pe N. S. Hrușciov

Duminică dimineața Parisul și întreaga Franță se găseau în febra pregătirilor când a sosit vestea că președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. S. Hrușciov, din cauza îmbolnăvirii, este nevoit să-și amâne vizita. Nerăbdarea francezilor de a-l avea în mijlocul lor pe N. S. Hrușciov se asociază acum cu grija pentru sănătatea lui. Semnificative în această direcție sînt nenumăratele scrisori care sosesc zilnic la Ambasada U.R.S.S. din Paris, adresate lui N. S. Hrușciov. Cei mai diferiți oameni, din toate departamentele Franței, de toate convingerile politice, îi scriu șefului guvernului sovietic în termeni

prietenești, cu admirație pentru activitatea sa neobosită în favoarea păcii.

Intr-unul din plicurile primite de ambasadă se află un exemplar al ziarului Sindicatului constructorilor din regiunea Parisului, intitulat „Le Platrier”. În acest ziar a fost publicată poezia „Salut lui Hrușciov” de muncitorul Roger Preter. „El este sincer și dintr-o bucată, se spune în poezie, uneori plin de bunăvoință, alteori plin de mânie, mereu însă prietenul nostru credincios”.

Și țărănul Joseph Leroux din Departamentul Eure, a luat tot în mână ca să dea glas sen-

timentelor sale de prietenie față de poporul sovietic. „În timpul ocupației germane, împreună cu părinții mei, am ascuns la noi patru ostași sovietici care au fugit într-o seară, din colonia prizonierilor de război, înșelînd sentinelele germane, — scrie Joseph Leroux. Am fi foarte bucuroși dacă ați veni în mijlocul familiei noastre simple de țărani care nu se deosebesc cu nimic de celelalte. O familie alcătuită din prieteni sinceri și al marelui popor sovietic care ne-a uimit pe toți”.

Scrisori simple, din inimă, de la prieteni. Este glasul poporului francez.

Geneva: Au început lucrările Comitetului celor zece state pentru dezarmare

Martți, la Geneva, în Palatul Națiunilor au început lucrările Comitetului celor zece state pentru dezarmare. După cum se știe, Comitetul a fost constituit pe baza acordului intervenit în urma tratatelor dintre miniștrii Afacerilor Externe ai celor patru mari puteri, el fiind alcătuit din reprezentanții Angliei, Bulgariei, Canadei, Cehoslovaciei, Franței, Italiei, Poloniei, României, Statelor Unite și Uniunii Sovietice. În fața Comitetului celor zece state stă sarcina de mare însemnătate istorică de a înfăptui cât mai grabnic ideea dezarmării generale și totale.

Ce propuneri au adus la masa tratatelor delegații celor 10 țări?

Uniunea Sovietică, țara noastră și celelalte țări socialiste vin în fața conferinței cu planul prezentat în fața O.N.U. la 18 septembrie 1959 de către N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., plan care este bine cunoscut și aprobat cu entuziasm de popoarele din lumea întregă. Se propune aici desființarea tuturor forțelor armate și distrugerea tuturor tipurilor de armament și a stocurilor militare. La dispoziția țărilor urmează să rămână numai unități de poliție (milite) necesare pentru asigurarea pazei interne. Pentru a urmări îndeplinirea programului de dezarmare se preconizează crearea unui organ internațional de control, alcătuit din reprezentanți ai tuturor statelor,

Delegații U.R.S.S. și ai celorlalte țări socialiste sînt gata să examineze cu bunăvoință orice propuneri constructive cu privire la dezarmare, de ori unde ar veni.

Care sînt propunerile țărilor vestice cu privire la dezarmare?

Textul propunerilor occidentale a fost difuzat delegaților abia în seara zilei de 14 martie. Care este esența acestor propuneri pe care presa occidentală le denumește „planul dezarmării mondiale”? Textul propunerilor occidentale prevede crearea unei organizații internaționale pentru dezarmare care să studieze etapele dezarmării. Pentru prima etapă se propune ca măsurile să fie limitate la culegerea de informații asupra forțelor armate ale statelor, fără a stabili măsuri concrete de dezarmare. Propunerile pentru etapele următoare sînt, de asemenea, redactate neclar, vag. Puterile occidentale nu pomenesc nimic în propunerile lor despre interzicerea experiențelor cu arme nucleare și nu indică nici un termen pentru înfăptuirea propriilor lor propuneri.

La prima ședință a Comitetului celor zece state pentru dezarmare, V. A. Zorin, șeful delegației U.R.S.S., locuitor al ministrului Afacerilor Externe al U.R.S.S., a arătat că numai o rezolvare radicală a problemei dezarmării poate scăpa popoarele de primejdia unui război nuclear și cu arma rachetă cu consecințele sale fără precedent de grele pen-

tru omenire, poate crea garanții trainice de securitate pentru toate statele, atât mari cât și mici.

Tov. Eduard Mezincescu, șeful delegației R. P. Române, fiind cuvîntul în aceeași ședință a arătat că planul prezentat de Uniunea Sovietică corespunde cel mai bine scopului activității pe care comitetul a început-o și că el ar putea constitui o bază bună pentru tratativele în vederea realizării unui acord acceptabil pentru toate țările.

E. MARTON

Coloana participanților la marșul asupra bazei americane de la Wethersfield din Anglia.

PE SCURT PE SCURT PE SCURT

● În legătură cu conferința Comitetului celor zece țări pentru dezarmare, care s-a deschis la Geneva, „Asociația Unitatea de acțiune împotriva înarmării atomice din R.F.G.” a trimis acestui comitet o scrisoare semnată de reprezentanți ai diferitelor pături ale populației din Germania occidentală, în care se declară că semnatarii sînt întrutotul de acord cu propunerea sovietică privind dezarmarea generală și totală.

● În rîndurile biologilor de la universitățile și centrele de cercetări științifice de pe întregul teritoriu al Statelor Unite este difuzat apelul unui grup de oameni de știință care cer să nu se lucreze niciodată la crearea de arme bacteriologice.

● La 12 martie, cancelarul R.F.G., Adenauer a sosit la New York într-o vizită neoficială de zece zile. Revista „Business Week” scrie că scopul principal al vizitei lui Adenauer este să obțină ca președintele Eisenhower să se situeze pe o poziție mai rigidă în problema Berlinului la conferința la nivel înalt din luna mai la care va participa și premierul sovietic Hrușciov.

● La 12 martie, la mina din Götterborn (regiunea Saar) a avut loc o prăbușire. Ziarul „Welt am Sonntag” subliniază că din 1945 în Germania occidentală, datorită calamităților din mine, au pierit 9 000 de mineri, iar 1.900.000 au fost răniți.

● Patru soldați americani au linșat recent patru țărani din Coreea de Sud. După ce i-au dezbrăcat, soldații i-au bătut pe țărani, i-au lovit cu picioarele timp de două ore și apoi i-au aruncat într-un puț adînc.

● Cu cîteva luni în urmă, lucrătorii din industria construcțiilor a R.D. Vietnam au reușit cu ajutorul specialiștilor romîni, să obțină un nou tip de ciment, prin amestecarea cimentului obișnuit cu o rocă silicoasă cunoscută sub numele de tuș vulcanic sau puzolană. Noul material este folosit cu succes mai ales în construcțiile hidrotehnice.

● La 13 martie a sosit la Göteborg (Suedia), venind cu trenul din Oslo, scriitorul sovietic M. A. Șolohov care face o călătorie prin țările scandinave.

● Generalul Norstad, comandantul suprem al forțelor armate ale N.A.T.O. din Europa, a declarat de curînd că în cursul acestui an în Europa Occidentală vor fi constituite forțe mobile multinaționale ale N.A.T.O., cu destinație specială, dotate cu armament nuclear.

În declarația agenției TASS cu privire la aceste planuri războinice, unde se arată că ele au menirea de a împiedica rezolvarea problemei dezarmării, se dezvăluie totodată adevăratele intenții ale N.A.T.O., de a pune în mișcare revanșarilor vest-germani arma atomică.

Domnul Strauss în Grecia

Domnul Strauss, ministrul de Război al Bonnului, întreprinde o călătorie în Grecia. Nimic neobișnuit, veți spune. Poate este dumnealui amator de antichități și vrea să viziteze locurile unde a înflorit pe vremuri străvechea civilizație elină. Mă rog, dacă ar fi așa, n-ar avea nimeni nici un motiv de neliniște. Sînt în Grecia destui ghizi care să-i arate, de pildă, ruinele Atenei antice, Acropole de unde, în timpul celui de al doilea război mondial, steagul nazist cu zvastică a fost smuls de eroul atât de iubit de poporul grec, Manolis Glezos.

(O asemenea relatare desigur că nu l-ar fi de loc pe plac ministrului de război al Bonnului!).

Dar nu pentru a admira monumentele Greciei antice întreprinde domnul Strauss călătoria sa. În comunicatul agenției A.D.N. se arată că obiectivul acestei călătorii este crearea de poligoane de instrucție și depozite de materiale de război pe teritoriul Greciei, exercitarea unei influențe cit mai largi asupra forțelor sale armate, transformarea economiei țării într-o furnizoare de echipament militar Germaniei occidentale.

Se vede treaba că după tra-

tativele secrete cu Franco, guvernul de la Bonn caută să se-nțeleagă și cu alte guverne în privința creării de baze pentru Bundeswehr. Deh! N.A.T.O. a devenit prea strîmt pentru planurile revanșarilor vest-germani. Aceștia au nevoie de un spațiu mai mare.

Și Hitler tot așa a început. Tot spațiu vital voia și el. Cît spațiu a obținut pînă la urmă, asta e o altă chestie. Și poate că n-ar fi rău pentru cei ce calcă astăzi pe urmele lui Hitler dacă ar cugeta mai adînc la pătania dascălului lor.

E. ABRAHAM

Coreșpondenții ne semnalează

Aurelia Șuta, deputată în statul popular al comunei Moftinu Mic, raionul Carei, a desfășurat o intensă activitate și ca difuzoare voluntară, astfel că numărul țărănilor muncitori abonați la ziare și reviste, a crescut de la 580 cîți erau în 1959, la 730.

(Coresp. P. MIHAI)

DEPUTATA: — E timpul să-ți faci rost de o căruță, poștașule!

La căminul cultural din comuna Manoleasa-Volovă, raionul Săveni, s-a desfășurat recent un concurs „Cine știe câștigă” cu tema „Importanța cultivării florii soarelui”. Concursul a fost câștigat de Maria Serafinescu, membră a întovărășirii agricole.

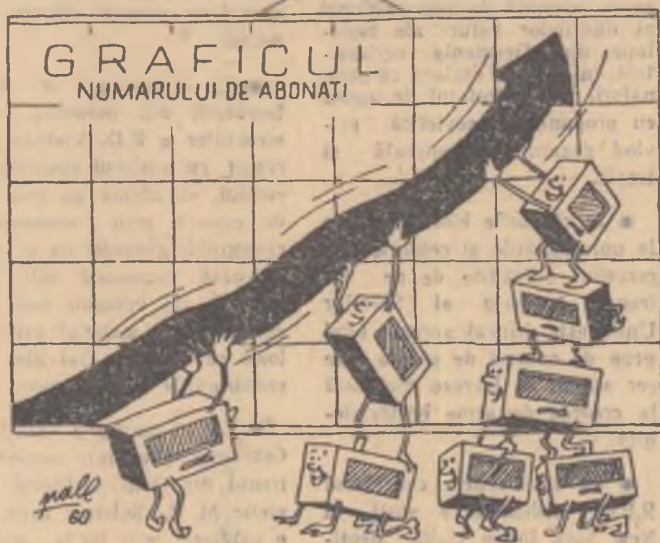
(Coresp. GRADINARU CONSTANTIN)

FLOAREA SOARELUI: Acum sînt convinsă că mă aflu în mîini bune!!

Elișabeta Petrară, de la centrul de radioficare Buhuși, raionul Bacău, a mărit numărul abonaților de la 1.000 la peste 2.500.

(Coresp. TACHE VASILACHE)

Fără cuvînt

Toți cei 40 de cursanți ai cercului agrozotehnic din comuna Gîrleni, raionul Buhuși, au făcut cereri pentru a intra în gospodăria colectivă.

(Coresp. CONSTANTIN BOBOC)

— Așa e cel mai bun loc pentru aplicarea învățăturilor noastre agrotehnice!

Cooperativa din comuna Breaza, raionul Reginin, este foarte bine aprovizionată.

(Coresp. MERA ALEXANDRU)

— Ghici, ce mai are cooperativa?
— Un foarte bun gestionar!

Desene de NIC. NICOLAESCU și TEODOR PALL

La biblioteca din comuna Cenad, raionul Sînnicolău Mare, sînt organizate săptămînal „seri de povești” cu copii de la școală. Învățătorii T. Pescaru, I. Hincel și alții ajută permanent activitatea bibliotecii.

(Coresp. IOSIF JAMBOR)

— Bunică-mea nu mai adoarme dacă nu-î spun seara cite o poveste!

Biblioteca din comuna Terpezița, regiunea Craiova, stă închisă, deoarece bibliotecarul nu vine cu săptămînille pe acolo.

(Coresp. SIMION AUREL)

— Ceasul lui sună doar o dată pe lună: cînd bibliotecarul merge să ia salariul.

Lîngă magazinul de centru din comuna Pleșcuța, raionul Gurahonț, zac aruncate numeroase lăzi și butoaie goale.

(Coresp. VITALIE MUNTEANU)

— Am chemat un alpinist, ca să putem face inventarul lăzilor!

Casa medicală din comuna Filimon Sirbu, regiunea Constanța, a fost părăsită și moașa, singurul organ sanitar, a fost transferată în comuna Topraisar.

(Coresp. AURELIA MOGOȘ)

— De cînd m-am scîrțit mina, nu mai pot de picioare...
— Cum așa?!
— Păi, în fiecare zi trebuie să merg pînă în comuna Topraisar la doctor!

Vasile Crîngașu, directorul căminului cultural din comuna Dumitrești, raionul R. Sărat, nu se ocupă de loc de munca culturală a căminului, în schimb a fost de opt ori naș la diferite nunți.

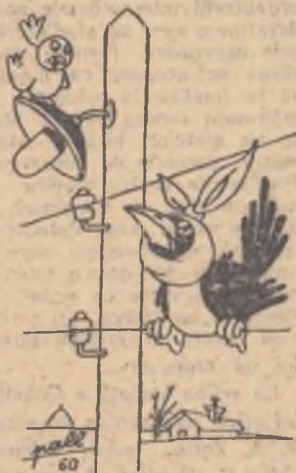
(Coresp. B. TRANDAFIR)

— Să mai zică cineva că eu nu mă ocup de activitatea culturală!...

În curînd, comuna Drăcșani, regiunea București, va fi complet electrificată.

(Coresp. NELU BAROANA)

— Vai, nu mai pot de cap!
— Păi nici nu-î de mirare cu atîta „curent”!...

Directorul școlii din comuna Cizer, raionul Zalău, face educația școlărilor cu... nuiaua.

(Coresp. SONIA IOAN)

— Aveți o oră de muzică și... dirijați?
— Nu! Am oră de dirigenție!